

Хей гиди Стара планина,
де гиди оназ година
каква бе буйна и весела,
под всяка крушка и пушка,
под всяко трънче и момче,
на всеки кайряк и байрак,
под сам бука дванайсет.
Стефан полегна, позаспа,
като се от сън събуди
на Ханджията думаше:
– Какъв си съня сънувах –
черно ма куче ухапа
по крака до коляното,
кървава река протече,
ний си ризите перяхме,
малка ги мома ловеше.
Хаджия дума Стефану:
– Стефане, миличък вуйчов,
сънят не е хубав –
черното куче – душманин,
кървава река – истина,
малка й мома – синджири.
Доде Хаджия издума
и караула довтаса,
и на хайдутите думаше:
– Войводо, Хаджи Димитре,
потеря ви загради
от четиритях кюшета.
Доде Хаджия продума,
тънка са пушка изпусна
и си Стефана удари.
Стефан високо извика:
– Вуйчо льо, Хаджи Димитре,
в турски ма ръце не давай!